

HOTEL PRO FORMA AMDUAT EN ILTMASKINE

Amduat. En iltmaskine.

Uddrag af Harald Voetmanns
digtroman.

Manus til Hotel Pro Formas
forestilling

Billedkreditering: Karoline Lieberkind

Prolog

Hvad er mit navn? siger bygningen
Dit navn er lungemedicinsk
Dit navn er Gastrokirurgisk.

Hvad er mit navn? siger stuen.
Dit navn er stue 4
Dit navn er stue 12.

Hvad er mit navn? siger patienten.
Dit navn er Umedgørlig
et diffust blodomløb hvæsende i sengen.

Hvad er mit navn? siger sengen
kasseret fra centrallager.

Hvad er mit navn? siger diagnosen
kendt blandt de døde

1. time

Sjakalfjæs Anubis
din lange hånd på iltmaskinen

Timens navn er stilhed
Ingen hvæsen under masken

denne times navn er skuffen i et rullemøbel
denne skuffes gud er overmundsgebisset

2. time

En af de sidste gange jeg besøgte far
på plejehjemmet, læste min bror højt for
ham af hans havedagbog fra 70'erne.

Så og så mange kilo blommer havde han
høstet, så og så mange kilo af forskellige
æblesorter, kirsebær, stikkelsbær, valnødder.

Der var metodiske optegnelser om hjemmelavet
frugtvin. Særligt en enkelt vin blev god,
den kaldte han Havebourgognen. Far blev
tydeligvis stolt af at høre om det, han kunne
engang, hvor han ikke var lammet, konfus og
fortvivlet. Vores have, gyngestativet, valnøddetræet,
kirsebærtræet.

3. time

Hvor er du?

Jeg er hjemme.

Du er ikke hjemme

Jeg er på et værelse

Det er ikke et værelse

Hvad er det?

Jeg er i sengen

Du er ikke i sengen

Hvor er jeg?

Gør det meget ondt nu?

Åh, hvor er det godt, du er her.

Det var dejligt.

Giv mig noget, jeg kan drikke.

Sengehesten er spændt for sin solbåd, guden
hoster overfladisk fra sin plads i stævnen.

Giv mig noget, jeg kan drikke, jeg vil leve.
i det store mørke, som engang var verden.

4. time

Har jeg fortalt om den kanotur, vi var på
mine sønner og jeg?

Tæt ved søbredden
inde mellem de høje siv
stod en hvid ko og brølede
Rædselsslagen
for vi var nær sejlet ind i den

Snart sænkede den sit store hoved igen
drak af søens vand

Den var så smuk
den hvide ko imellem sivene
smuk og rolig

Og mellem koens horn
hvad er det så, vi får øje på?

Det er en slange. Den rejser sig
dens skæg er af guld
dens tænder er flinteknive
dens øjenbryn lasursten og dens øjne ametyst

Den vil sige noget til os, men vi kan ikke høre det

Hvorfor kan vi ikke høre det?
Vi hører kun en hvæsen

Og ved slangens hale
Hvad er det, som hænger og dingler dér
ved slangens hale?

Det er din iltmaske, far
Du skal beholde den på

5. time

Om at kunne dø blandt de levende. I tiden efter sin død blev far ved med at rejse sig fra graven. Han kunne ikke indse, at han var død og skulle blive liggende. Ligesom han i perioder havde manglet sygdomserkendelse, manglede han dødserkendelsen nu. Vi, hans sønner, måtte hver gang forklare ham, at han skulle lægge sig tilbage i graven som de andre døde. Jeg brugte hårde og nedladende ord for at få ham til at lystre. Den sidste gang han rejste sig, lå hans grav i en grøftekant. Det var et smukt sted med højt græs og engblomster. Jeg skældte ham ud længe, til han lagde sig på plads igen. Så kastede jeg et blik derned. Far var kun et skelet nu, og hans knogler klaprede. Sammenkrøbet og dirrende lå han i graven. Nu vidste jeg, at han ville blive liggende.

6. time

Om ikke at ende i ensomhed.

Ved du, hvor du er? Jeg er hjemme. Jeg er på Bøgebakken. Nej far, du er på Holbæk sygehus. Du har en alvorlig lungebetændelse. Og du har nok fået en blodprop i hjernen igen. Er det dig? Hvor er det godt er se dig. Er det din mor, som går derude? Nej, mor har været død i 25 år nu. Det er en iltmaske, den skal hjælpe dig med at trække vejret. Nej, du skal beholde den på, far. Tag fat i min hånd eller i sengehesten. Vi er her alle sammen.

I reden er der knive
og knivene har sår

Og sårene har bylder
og byldeerne har dun

Og ingen er bag masken
og masken sprutter ilt

Vi sidder ved din side
du siger ikke mer
Og denne hest ved sengen
det er en sengehest

En kop hoster i jorden.
Er det dig?
Jeg er så stolt af dig.

En kop synger i jorden.
Mit hjerte
Min skygge
Mit navn

7. time

Er du stadig i live?

8. time

Davs. Så skal vi to flytte dig til en anden afdeling.

Nå? Det var vel nok dejligt.

Så skal vi køre en lille tur.

Skal vi så køre?

Ja vi skal trille dig en lille tur.

Jeg ville gerne ud at køre med dig, men jeg kan
desværre ikke. Det er fordi mine briller er gået i stykker.

Jeg skal nok tage mig af at trille sengen.

Nej.

Bare rolig, du.

Det er fordi, mine briller er gået i forvejen. Mine briller
er gået i stykker i forvejen. Mine briller er gået i forvejen
i stykker. De er gået i forvejen, de er gået i forvejen i
stykker.

9. time

En dør er en kniv
en kniv er en time
et blik er et sår
og et sår er en fjer

En fjer er et kys
et kys er en krykke
en seng er en båd
og en båd er et ord

En kniv er en dør
en dør er en time
dit liv er en flod
og din seng er en båd

Dit leje er båden
der fragter de gamle
ægypteres solgud
fra nat imod dag

10. time

Tiden sluger sine billeder
Den døende gud og hans sjakal
I en båd af papir gennem ilden.
Gennem ilden og ud på det dybe.
Et slør af floddiss skjuler nådigt
De druknedes lig for gudeøjet.
I vandkanten går sundhedspersonale
og skærer siv til stæroperationer
Kobbersegl glimter gennem tågen.

Om at kunne leve blandt de døde.
Jeg rettede på din maske.
Dit hoved var faldet ned fra puden.
Så afpillet og ødelagt at se på.
Mor viste mig, at man kunne dø ung.
Du viste mig, hvor gammel man kan blive.
I mit ansigt ser jeg jeres.
I jeres ser jeg mine børn.

Om at kunne spise blandt de døde.

Far, vil du have mere af den her suppe?

Nej. Nej. Den bliver mig mere og mere modbydelig.

En cigaret
en enkelt smøg
ville være dejligt

11. time

Så længe der er jammer, knirk og knagen.
Det lyder som gyngen ved valnøddetræet.
Ude i baghaven, dengang drengene var små.
Knirk knirk hele dagen. De strakte benene ud
lænedes sig tilbage i den, som ville de plante aftryk
af deres Ecco-sko på himlen. Og de råbte til mig
mens jeg sad på terrassen med min pibe

12. time

At siges af dem, som fjerner iltmasken.
Lad den som slukker iltmasken sige det.
Lad os slippe for den brummen nu.

Må du vågne i fred.
Huden på din hånd er tynd og tør.
Denne hånd er gyldenbleg nu som et papyrusark.
En skarnbasse kratter sig ud gennem din hovedskal.
Triller din hjerne foran sig ned langs gangen på gastrokirurgisk.

Epilog

At sige i den 12. time:
Jeg skal dø nu
Det er ikke fordi jeg vil det.
Men det er det, der sker.

